

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2270** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на "Порше Лизинг БГ" ЕООД, ЕИК , седалище и адрес на управление [населено място], район М., комплекс Бизнес парк С. № 1, [жилищен адрес] чрез упълномощен от управителя Б. С. Д. процесуален представител – адв. Р. Т., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-0268-000305/29.12.2024 г. на началник сектор към Областна дирекция (ОД) на Министерство на вътрешните работи (МВР) – В. Т., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС "Ф. А." с рег. номер В. за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят счита, че заповедта е незаконосъобразна, като са налице основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК за нейната отмяна. Твърди, че лекият автомобил, по отношение на който е приложена ПАМ, е предмет на договор за финансов лизинг, сключен между „Порше Лизинг БГ“ ЕООД – лизингодател, и Б. Й. – лизингополучател. Счита, че мярката е приложена не спрямо собственика на автомобила „Порше Лизинг БГ“ ЕООД, а спрямо клона на юридическото лице, регистриран в [населено място] ЕИК 1312836540031, който не може да бъде адресат на заповедта по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Отделно се излагат доводи, че обжалваната заповед е немотивирана и не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК, тъй като не е посочено в коя от изброените в чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП хипотези е приложена ПАМ. Акцентира се и на добросъвестното поведение на жалбоподателя, който по никакъв начин не е допринесъл, нито е знаел за настъпилия с автомобила

противоправен резултат. За нарушени се сочат и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК. По тези, поддържани в молба от 28.04.2025 г. съображения, се претендира отмяна на процесната ЗППАМ и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – началник сектор към ОД на МВР – В. Т., не изразява становище по жалбата. Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.12.2024 г., след извършена полицейска проверка, срещу З. Мамучевски е съставен АУАН № 3349351 за извършено от него нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП – „управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред“, вследствие на което са отнети СРМПС[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с номер В.. В АУАН е посочено, че управлението от З. Мамучевски автомобил – Ф. А., е собственост на „Порше Лизинг БГ“ ЕООД-клон В. Т. с ЕИК 1 като след справка в РСОД в АИС ПП на МВР проверяващите констатирали, че СУМПС на водача е отнето със ЗППАМ № 24-1275-000733/08.12.2024 г.

С оглед съставения АУАН е издадена процесната ЗППАМ, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е прекратена регистрацията на МПС Ф. А. с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца. За адресат на мярката е посочено „Порше Лизинг БГ“ ЕООД с ЕИК 1312836540031.

Заповедта е връчена на 27.01.2025 г., като жалбата срещу нея е подадена в съда на 07.02.2025 г.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата, съдържащи се в административната преписка, вкл. Договор за финансов лизинг от 07.11.2022 г., свидетелство за регистрация на МПС-част I и справка за водача З. Мамучевски, в която е отразена издадената ЗППАМ № 24-1275-000733/08.12.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи.

От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – В. Т., със Заповед № 366з-2605/28.06.2022 г. /л.9/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1.5 началниците на сектори/групи „Охранителна полиция“ в РУ при ОДМВР – В. Т. – за територията, обслужвана от съответното РУ при

ОДМВР – В. Т..

Обжалваната заповед № 24-0268-000305/29.12.2024 г. е издадена от И. Т. Н. – полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ към РУ-Горна О. при ОДМВР – В. Т., който със Заповед № 8121к-9368/09.08.2021 г. (л. 12 от делото) е преназначен на длъжност началник на сектор „Охранителна полиция“ към РУ-Горна О. при ОДМВР – В. Т.. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 3663-2605/28.06.2022 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

ЗППАП № 24-0268-000305/29.12.2024 г. е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б "а" ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

С. анализ на цитираната разпоредба налага извода, че адресат на предвидената по чл. 171, т. 2а ЗДвП принудителна административна мярка е единствено собственикът на МПС, за което са налице предпоставките на разпоредбата. В този смисъл мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП не би могла да бъде законосъобразно приложена по отношение на лице, което не е собственик на МПС и следователно несобственик не може да бъде адресат на издадения индивидуален административен акт по чл. 171, т. 2а ЗДвП – така напр. Решение № 2290 от 18.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10035/2018 г.

Няма спор между страните, че автомобилът, чиято регистрация е прекратена със ЗППАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, е лизингов. От представения и приет като доказателство по делото Договор за финансов лизинг от 07.11.2022 г. е видно, че страни по него са лизингодателят "Порше Лизинг БГ" ЕООД с ЕИК[ЕИК] и лизингополучателят Б. Й..

По своята правна същност договорът за финансов лизинг е търговски договор, с който лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение – чл. 342, ал. 2 от Търговския закон. С договора за финансов лизинг не се прехвърля собственост, а само се предоставя правото на ползване върху съответната вещ, т. е. при този договор лизингодателят запазва правото си на собственост до момента, когато го прехвърли на лизингополучателя, а лизингополучателят придобива само държането на вещта. Обектът на лизинга не е собственост на лизингополучателя, а лизингодателят запазва правото си на собственост върху този обект. Ето защо и съобразно представения по делото договор за финансов лизинг, към момента на издаване на обжалваната заповед – 29.12.2024 г.,

собственик на автомобил Ф. А. с рег. [рег.номер на МПС] е лизингодателят – юридическото лице "Порше Лизинг БГ" ЕООД с ЕИК[ЕИК].

Друго не следва от приложеното по делото свидетелство за регистрация на МПС № 012776517, според съдържанието на което лек автомобил "Ф. А." с рег. [рег.номер на МПС] е регистрирано като собственост на "Порше Лизинг БГ" -клон В. Т. (т. С. 1. 1.). Свидетелството за регистрация на МПС на основание чл. 179, ал. 1 ГПК е официален удостоверяващ документ, установяващ факта на регистрация като административно разрешение за превозното средства да участва в пътното движение. Той е доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително относно собственика и основанията на придобиване, но не е титул за собственост.

Следва да се отбележи също, че клонът е обособена част на търговеца, на неговото предприятие, в населено място, различно от седалището му. Клонът няма имущество, няма и органи, които да формират и изразяват волята му; в търговската му кореспонденция винаги се посочват данните на търговеца/търговското предприятие; сделките се сключват от вписан в търговския регистър управител на клона, който е пълномощник на търговеца/търговското предприятие, и извършва правни действия от негово име. Поради това, че не притежават собствена правосубектност, клоновете на търговските предприятия не са ЮЛ, като вместо тях, т. е. от тяхно име, правни действия може да извършва самият търговец/търговско предприятие. Това означава, че макар в свидетелството за регистрация на МПС като собственик да фигурира "Порше Лизинг БГ" ЕООД – клон В. Т., действителният собственик на МПС съгласно договора за финансов лизинг е юридическото лице "Порше Лизинг БГ" ЕООД, и след като автомобилът е бил управляван от неправоспособен водач, единствено ЮЛ като негов собственик може да бъде адресат на заповедта за прилагане на ПАМ по чл. 171, ал. 2а т. "а" ЗДвП, в какъвто смисъл е изричния законов текст.

В случая, според съдържанието на обжалваната ЗППАМ № 24-0268-000305/29.12.2024 г., адресат на мярката е юридическото лице "Порше Лизинг БГ" ЕООД, но е посочен ЕИК на неговия клон в [населено място] - 1312836540031. Налице е противоречие, при което не става ясна волята на административния орган по отношение на кой субект е упражнил компетентността по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Това от своя страна пречатства проверката дали правилно е избран субектът на ПАМ.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. С оглед на нормативно регламентирания принцип по чл. 23 ЗАНН за законоустановеност на принудителните административни мерки, вкл. от гл. т. на основанията за тяхното прилагане и субектите, спрямо които могат да бъдат приложени, материалноправните норми предвиждащи такива мерки, подлежат на стриктно тълкуване. Като субект на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно ЗДвП, законът определя единствено собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление, валидно за съответната категория. Следователно всяко друго лице, различно от собственика, не може да бъде адресат на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно ЗДвП. В случая от съдържанието на обжалваната заповед не

може да се направи еднозначен извод спрямо кой субект е приложена мярката по цитирания текст от ЗДвП. Това прави невъзможна и проверката дали материалния закон е приложен правилно от административния орган, поради което оспореният административен акт следва да бъде отменен.

При този изход на делото в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски по делото, представляващи внесена държавна такса в размер на 50 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0268-000305 от 29.12.2024 г., издадена от началник сектор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – В. Т..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – В. Т. да заплати на "Порше Лизинг БГ" ЕООД, сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: